

Egy forró nyárestén, hárman lányok beültek egy Extazis nevű szórakozóhelyre, ahol eleinte csak beszélgettek egy-egy pohár ital társaságában, majd később, amikor már a buli átcsúszott zenés eszméletvesztésbe, Maya magára maradt. Nagy volt a tömeg, annak ellenére, hogy egy viszonylag kis helyiségben várták azokat, akik szórakozásra vágytak. Nem az az elit hely volt, de a városban az egyetlen, ahova a fiatalok jártak. Ez látszott a társaság összetételén is, hiszen itt a milliomos család sarja éppúgy előfordult, mint azok, akik egyetlen pohár ital társaságában időztek egész éjszaka.

A vegyes energia felhozatal furcsán hatott a lányra. Ült az asztalnál, nézte a tömeget, ahogy táncolnak, vagy épp az itallukkal próbálnak viszonylag egyenes vonalban eljutni egyik irányból a másikba. Volt, aki olyan hangos beszélgetést folytatott, hogy a zenét is túlkiabálta. Hatalmas volt a szórás, a szerény sarokban meghúzódó tini lánytól a hivatásos örömlányig mindenki megfordult az Extazisban. De a fiúk is épp ilyen széles skálán mozogtak, néhányan szolidan álltak a fal mellett, míg mások olyan harsányan tomboltak, mintha csak számukra lett volna kibérelve a helyiség aznap éjszakára. Ahogy nézte a társaságot, egyszer csak érdekes érzés kerítette hatalmába, mintha csak fényburkok lettek volna körülötte és a lazán öltözött ifjúságnak nyoma veszett volna.

Megdörzsölte szemeit, hunyorgott néhányat, de a kép csak nem akart kitisztulni, egy kicsit megemelkedett a gyomra. Már sok furcsa dolog történt vele

gyermekkora óta, de ilyen csodában még nem volt része. Mintha egy időre kilépett volna a tér-idő világából és a valóságot látta volna... Amolyan déja vu érzés kerítette hatalmába, mintha mindenki levetette volna a földi ruháját és csak a meztelen lelküket látta volna. Kábultan ült és maga elé meredt egészen addig, míg egy srác le nem ült mellé az asztalhoz és megszólította:

- Nincs kedved egy kicsit átmozgatni magad? – Markáns arcán széles mosoly terült el.
- Mit mondtál? – Kérdezett vissza Maya.
- Azt, hogy jössz táncolni? – Tekintetével Mayat vizsgálta. – Jól vagy?
- Igen, persze. – Szólt a lány és kicsit kábán felállt az asztaltól. Ahogy elindult a káprázat eltűnt és átadta helyét a „valóságnak”.

Maya próbált ráhangolódni a zenére és közben a srácot figyelte, egészen jóképűnek tartotta. Sötét haja hullámokban keretezte szépen ívelt arcát, melyben mélybarna szemek ültek. A szép vonásokhoz, izmos test társult, a lányok többsége biztosan egy főnyereménynek tartotta volna, de Maya nem így gondolta. A fiú leplezetlenül végigmérte, szemeit karcsú alakján, hosszú hullámos haján és csinos arcán legettette, elégedett volt a látvánnyal. Mayaban egy idő után eltűnt a feszültség és átadta magát a ritmusnak. Jól érezték magukat, vonzó volt a fiú, de nem engedte túl közel magához, mert félt, hogy újból sérülni fog, így egy idő után otthagya. Nem érezte azt, hogy egy remek lehetőséget szalasztott el, inkább még fel is lélegzett, mert érezte, hogy ő sem a lelkét

látná, csak a teste izgatja. Visszaült az asztalhoz és úgy döntött még marad egy fél órát, majd hazamegy, akkor is, ha a lányok még maradnának.

Nehéz volt számára jól kezelni a férfi-női kapcsolatokat, attól függetlenül, hogy akit kiszemelt, azt mindig megkapta. Mivel vonzó külsővel áldotta meg a Teremtő, nem volt komoly próbatétel partnert találnia, de igazi, mély érzelmeket senki nem tudott kiváltani nála. Úgy érezte magát, mint egy jól megtervezett darabban, ahol mindenki tudja mi a szerepe és neki csak el kell játszania. A legtöbben könnyű, vagy épp nehéz drámát választottak, míg néhány embernek jutott egy kis romantika. Ő viszont sem a drámához, sem a romantikához nem vonzódott, egyszerűen nem szerette a színházat...

Elmélkedett és közben a zenét hallgatta, ujjával a pohár szélét simította, körbenézett és egy kék szemű srácon akadt meg a tekintete. Viszonylag nagy társaság vette körül és valamiről élénken beszélgetett a többiekkel, majd egy idő után észrevette, hogy Maya figyelni és rámosolygott, szemei furcsán ragyogtak. Maya egy pillanatra elbizonytalanodott, valahogy nem illett abba a társaságba. Azt nem tudta volna megmondani miért, de érezte, hogy ő más, ő egészen más, mint a többi fiatal, de talán ezt még ő maga sem tudta... Leginkább csak a szemein látta, hogy nem idevaló, de maga a lénye is vonzotta, a fény, ami körülölelte egyfajta melegséget árasztott.

Egy pillanatra meg is ijedt az érzéseitől, amiket a fiú kiváltott belőle, de aztán úgy döntött, jobb, ha távozik, akkor nem lehet baj. Miután szemrevételezte

a fiút, felállt és kiment a teremből, de közben érezte, hogy a srác figyel, egészen addig, míg az ajtó be nem csukódott utána. Jó érzés volt, olyan különös, amilyent még nem érzett senkivel kapcsolatban. Talán ő is másként látja a világot, talán értené őt... de hát ez egyelőre titok maradt.

Hazafelé sokszor felnézett a csillagos égboltra, mintha a látvány valamiféle vigaszt nyújtana. Figyelte a sok csillogó pontot az univerzumban, mintha ott fenn a csillagok magyarázatot adnának arra, ami belül feszült a lelkében már hosszú évek óta. Vágyott a társaságra, vágyott a szerelemre, vágyott az életre, de olyan emberrel, aki ugyanazt hozta a lelkében, mint ő, a tiszta, feltétel nélküli szeretetet, elfogadást és alázatot.

Fáradtan és ábrándosan érkezett haza, már nagyon kívánta az ágyat, de elméje folyamatosan visszatért az éjszakába. Nem tudta kiverni fejéből a kék szemű idegent, akinek az aurája másként fénylett, mint a többi fiatalnak. Gyönyörű kék fényben úszott az egész alak. Vajon mi lehet az oka? Úgy tűnt, mintha nem erről a bolygóról származna, talán emiatt is találta érdekesnek, amolyan „lelki társat” látott a fiúban. De, akkor miért érezte magát olyan jól az emberek társaságában? Vagy ő is csak megpróbált beilleszkedni a színdarabba?

Sejtette, hogy ő sem földlakó, és valószínűleg számára is nehéz itt az élet, de ő még lehet, hogy nem ébredt fel és nem tudja, hogy honnan is jött

valójában. Megpróbálja felvenni az itteni szokásokat és beilleszkedni a társadalomba. De, ha valóban csillaglány, akkor ezt nem tudja sokáig megélni így ebben a formában, előbb-utóbb vágni fog arra az energiára, amilyen a lelkében jelen van. Maya tudta, hogy igen nagy kiváltság olyan földi embert találni, aki hasonló rezgésekkel van megáldva, de ha eljön az illető, akkor meg kell őt őrizni, ameddig csak lehet, mert nagyon egyedül vannak. A legnagyobb vágya az volt, hogy olyan társat találjon, aki épp úgy kapcsolatban van a kék csillaggal, mint ő, mert akkor olyan mély szeretetet tudnak ketten megélni, amiről sokan csak ábrándoznak.

Amikor erős vonzást érzünk, akkor a lelkünk szólít, mutatja számunkra az utat, még ha olykor nehéznek tűnik is, mindenképpen érdemes végig sétálni rajta.